

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915
www.benedictinescat.com/StPere
2a època – núm. 128 – febrer 2013

La crisi, una oportunitat?

Nosaltres hem conegut l'amor que «Així, doncs, què hem de fer?» (Lc 3,10). Aquesta pregunta que feien els deixebles a Joan Baptista és la pregunta que ens fem molts de nosaltres en aquest temps de crisi que estem vivint en molts nivells, no sols l'econòmic.

Som molts que no restem insensibles quan veiem al nostre voltant les víctimes dels desnonaments, l'augment creixent de l'atur, com cada vegada són més els qui es veuen arrossegats a caure en la marginació... El missatge de Joan és d'una gran actualitat, ell exhorta que cadascú, en el lloc que viu i treballa, faci obres de solidaritat i exerceixi la compassió. Joan demana que compartim. L'austeritat que predica és única ment per això.

No podem viure com si res no passés al nostre costat, ens hem d'obrir a la solidaritat i al compartir.

Però, més enllà d'aquesta situació de crisi econòmica, tot ens fa pensar que estem davant d'una situació de crisi molt més fonda, a nivell religiós, social i polític, que demana una reflexió molt seriosa. Aquesta crisi, no pot ser també una oportunitat de canvi, una crida a una nova actitud de vida? Per això, da-

vant d'aquesta actitud pessimista i individualista que es va apoderant de molta gent, decebuda per l'ambient de corrupció i de mentida dels polítics i dels qui tenen el poder econòmic, volem que la nostra vida sigui una crida a l'esperança, a l'obertura als altres, a la senzillesa, a l'austeritat, a la transparència, a la pau interior.

Diu Xavier Melloni: «La crisi que estem passant és un pas necessari per descobrir que la nostra manera de viure no és autèntica i, a més, és insostenible. L'abundància a la que estem acostumats té un cost caríssim. La història ens diu que totes les conversions passen per la pobresa».

Faig meves també unes frases que són fruit de la reflexió d'un grup de joves cristians (suplement al núm. 182 de Quaderns de CJ) que, malgrat ser conscients de la greu situació que estem vivint i la impossibilitat d'assolir molts projectes personals i comunitaris, no es rendeixen i no volen ser una generació perduda, al contrari, volen obrir-se a nous horitzons i constaten que ja es van donant al seu voltant iniciatives locals, sen-

zilles, de caràcter col·lectiu i transformadores que són anticipacions d'un futur que ha de venir.

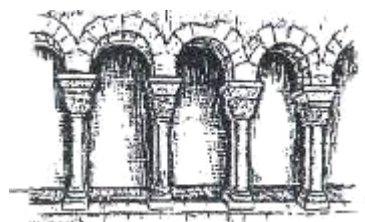
La seva crida ens convida a caminar vers uns horitzons que recuperin la fraternitat; a treballar pel bé comú, per allò que és de tots; a lluitar contra el binomi individualisme/indiferència; a

tenir cura de la persona en la seva integritat.

Fem nostres les paraules de Pere Casaldàliga: «És tard però és la nostra hora. És tot el temps que tenim per construir el futur».

CATALINA TERRATS

Des del monestir

Presentació

Estimat amics,

El meu nom és Elena i des de fa un mes estic fent una experiència amb aquesta comunitat benedictina del monestir de Sant Pere de les Puel·les. Compartim el mateix ideal de viure atentes a la veu de Déu que es manifesta a través de la seva Paraula, en l'Eucaristia i entre les germanes, amb un estil i expressió concret de vida.

Sóc canària i des de fa uns cinc anys conec i vinc al monestir. A l'hostatgeria he pogut compartir experiències de vida amb altres persones que també busquen un sentit més profund a la seva vida o que senzillament busquen un lloc de trobada amb si mateix i amb Déu. Pel meu treball durant anys he tingut l'experiència de viure a llocs diferents, amb molta mobilitat i amb gent i realitats diferents, que m'han ajudat i acompanyat humanament i espiritualment i que han passat deixant una petjada. Especialment en aquests primers moments tinc en el meu cor, molt presents, amics, companys de treball, alumnes, la meva família i les diverses comunitats parroquials on he pogut compartir i celebrar la fe, amb tantes persones que estimo i recordo.

Aquesta nova realitat, suposa una acció de gràcies a Déu i una gran joia interior, pel regal de posar en mi el desig de viure l'Evangeli, de sentir-me trobada per Déu i el desig de donar una resposta en aquesta comunitat. Em sento també propera a les persones que, per qualsevol motiu vénen al monestir, i en comunió amb tota la humanitat. No fa falta conèixer-les directament per estimar-les des de Déu.

Ara estic en un moment d'adaptació en tots el sentits i d'aprenentatge, seguint el ritme de la comunitat.

En aquesta diòcesi de Barcelona, en aquest preciós barri de Sarrià, continuo fent el camí que Déu em regala cada dia, amb aquesta Comunitat i amb vosaltres. Una abraçada i pregueu per mi. Jo ho faig per vosaltres.

ELENA MARRERO

ÚLTIMES NOTÍCIES SOBRE TORTURA I DRETS HUMANS

El Síndic de Greuges, en el seu informe anual 2012, parla de presumptes maltractaments al centre penitenciari de Brians 2. El Síndic es va entrevistar amb dinou interns d'aquest centre, i catorze diuen que han estat objecte de maltractaments físics (cops de puny, puntades de peu, bufetades).

Quatre d'aquests catorze diuen haver patit també maltractaments psicològics (insults, amenaces, humiliacions).

D'altra banda, amb caràcter general, també diuen:

- que hi ha manca de confiança en la figura del jutge de vigilància penitenciària;
- que els funcionaris utilitzen guants per no deixar marques;
- que hi ha cops que no deixen senyals externs;
- que mentre estan immobilitzats no els deslliguen i es fan les seves necessitats a sobre.

Dels dinou, cinc exposen que no tenen cap queixa de l'actuació dels funcionaris. Tanmateix d'aquests cinc, dos d'ells diuen que tenen coneixement d'agressions sofertes per altres interns del DERT que, segons les seves paraules, «acostumen a ser els més febles».

Amb caràcter general s'observa que els interns estan intranquils, espantats i manifesten que tenen por de possibles represàlies.

Pel que fa a l'entrevista del Síndic amb l'equip de direcció de Brians 2, aquest manifesta no tenir constància de les queixes o denúncies que els interns presenten davant el Síndic de Greuges, el Jutjat de Vigilància Penitenciària o la Direcció General de Serveis Penitenciaris.

Per acabar direm que aquesta investigació sobre Brians 2 va ser conseqüència d'un increment de queixes dels interns d'aquest centre a inicis del 2012.

Com a conclusió penso que podem estar satisfets pel treball d'investigació del Síndic de Greuges. La defensa dels més desvalguts i la crítica de la impunitat amb que, de vegades, actuen alguns funcionaris públics ha de ser sempre l'objectiu de l'actuació de l'ACAT. La tortura i els maltractes són un abús de poder inadmissible en el nostre temps. Haurien de ser abolits per sempre més, tal com ho va ser l'esclavatge entre els anys 1840 i 1870.

Emili CHALAUX I FERRER,
president d'ACAT

Des del testimoniatge

Joan Godayol i Colom

Joan Godayol i Colom, conegut com el Casaldàliga del Perú, va néixer a Mataró fa 69 anys. Sacerdot i salesià, va ser consagrat bisbe de la prelatu-
ra d' Ayaviri (Perú) l'any 1992, actualment és bisbe emèrit d'aquella diòce-
si.

Durant trenta anys treballà en escoles de formació professional per a obrers a les Escoles Tècniques de Lima i Arequipa.

Al llarg dels setze anys de govern episcopal, es distingí per una humil i incessant tasca de promoció i pacificació social, i per la seva preocupació pels més pobres i necessitats. Això es va traduir en la creació d'una casa-
alberg, un orfenat, una casa per a la gent gran i una granja. Se'l recorda com un pastor molt proper als seus fidels.

L'any 2004 va demanar el seu relleu per motius de salut, perquè els quatre mil metres de l'Altiplà acaben passant factura. La Conferència Episcopal Peruana, de tendència ultraconservadora, va optar per no acceptar la seva petició de ser enviat a la zona de la costa, i per aquest motiu va decidir tornar a Catalunya. El gran llegat del bisbe Joan al Perú és haver aconseguit formar un grup capaç de seguir la seva tasca després d'ell, mantenint el torrent de solidaritat que des de fa molts anys uneix Catalunya amb l' Ayaviri.

Les seves qualitats humanes es manifesten a través de la seva trajectòria de diàleg i de servei, especialment entre els pobles dels Andes, se'l descriu com un home de pau, de tarannà obert, dialogant, proper a tots els que cerquen amb sinceritat i esperança. La ciutat de Mataró li va lliurar el Memorial Joan XXIII per la Pau.

Actualment viu a Barcelona i resideix a la comunitat salesiana del temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo on segueix sent incansable acompanyant de persones i grups de tota mena, sempre disposat a fer el servei que se li demana.

Es defineix com a servidor de Déu i diu de si mateix que s'ha convertit a l'evangeli des de la riquesa dels pobres.

Una veu de Caritas

Una bona amiga em demana que relati en unes línies la meva experiència com a treballadora social de Caritas en una situació de crisi com la que estem vivint en l'actualitat.

El primer que m'agradaria destacar és el meu sentiment d'admiració pel coratge i la solidaritat silenciosa de tantes famílies que fan possible que pugin tirar endavant parelles amb nens, joves sense feina, etcètera, i tot això envoltat d'estimació; la petita pensió de l'àvia s'estira per acollir i ajudar a fer front a les despeses més necessàries. Els estalvis de tota la vida poden significar aturar un desnonament i així molts i molts exemples. Entretant anem llegint als diaris els nivells de corrupció parlant de milions d'euros ...

Si alguna cosa bona ha sortit d'aquesta crisi és que:

- ha deixat molt clar la solidesa de la xarxa familiar;
- la necessitat, més que mai, de la coordinació de totes les entitats socials i els serveis socials de l'administració.

Els professionals entrevistem cada dia persones que «mai s'haguessin imaginat haver de demanar a Caritas». La demanda primera sempre és la mateixa: una feina, no importa de que, però poder guanyar uns diners que els permetin viure, perquè no és solució pagar uns mesos de lloguer... I després què?, et pregunten... Què passarà després? Com pagaran el mes següent? Què es pot fer amb aquest fill que no ha trobat encara el primer treball i que ja s'està medicant per la depressió? I així tantes i tantes preguntes. Des de Caritas intentem acompanyar aquestes situacions.

En una reunió de diferents professionals dins del camp de la infància d'un districte de la nostra ciutat, la gran preocupació dels mestres, més enllà del grau d'assoliment de les assignatures i el número d'absentisme, era que les noies i nois poguessin menjar dignament, defensaven poder realitzar una campanya amb aquest eslògan: GANA 0. Això és del que estem parlant quan parlem de crisi. **En el nostre país, aquí i ara, hi ha nens que pateixen fam, famílies senceres en atur, desnonaments arrossegant el deute amb el banc (que se li anirà descomptant en el moment que tingui una nòmina), retallades importants en ajuts de l'administració a les famílies com la coneguda PIRMI.**

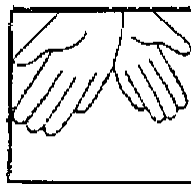
Queda clar que el nostre Estat del Benestar era fictici, però el que seria una gran hipocresia és repartir les culpes per igual; «no es pot estirar més el braç que la màniga», diuen. Però, de qui estem parlant? De la parelleta jove que compra un pis pagant uns interessos draconians? De la viuda amb 600 euros de pensió que es permet algun caprici? De les famílies monoparentals amb dos fills, en què la mare cobra 650 euros? De tantes persones sense llar o sense haver cotitzat amb una Pensió No Contributiva de 470 euros?

Què ens queda com a motiu d'esperança? Des de l'arribada de la crisi ha augmentat a Caritas el número de persones que ofereixen el seu temps com a voluntaris i també han augmentat els donatius (sobretot de petites quantitats), gent mol senzilla que vol aportar el seu granet de sorra per ajudar i que confia en la tasca social de l'Església a través de Caritas.

Si acceptem tots plegats que aquesta crisi és una crisi de valors, tant de bo que siguin les paraules de l'evangeli les que ens inspirin per fer aquest nou model de societat!

Per últim m'agradaria compartir amb vosaltres una reflexió. Tinc un amic que de tant en tant, quan ens trobem en grup, deixa sobre la taula aquestes preguntes Creieu que si Jesús tornés avui ens reconeixeria com deixebles seus? I nosaltres, el reconixeríem a Ell? Fins ara ningú del companys ens hem atrevit a respondre que sí; com a molt ens atrevim a pensar que estem en camí. Mentrestant preguem junts per tenir els ulls i el cor oberts al dolor dels altres, fem nostra la dita que «Al costat d'algú que pateix sempre hauria d'haver algú que consola».

Carme VILLALVA

Sentit del dejuni

El dejuni és un mitjà que la persona utilitza per crear un espai buit dintre seu i permetre que hi penetri l'Esperit.

El dejuni dels pensaments atabalats, dels sorolls i de les imatges em sembla més adient i més adaptat al nostre segle que el dejuni i l'abstinència de carn.

El dejuni revela un gresol dins el qual el Foc Diví em permet distingir allò que és essencial i allò que és superflu.

El dejuni implica saber aturar-se, i, gràcies a això, la persona perseverant pot reprendre les energies que vaguen mig extraviiades.

El dejuni permet orientar la nostra energia espiritual i encaminar-la al seu destí original.

El dejuni em permet polir el mirall de la meua ànima, i així percebre, sense taques, la imatge de la Presència que ja porto dintre meu.

El dejuni em permet, gràcies a aquesta visió, conèixer l'eix de tota la meua existència.